

LÀM DÂU

Trước khi tôi lập gia đình với nhà tôi, tôi đã nghe nói mẹ chồng tôi rất khó tính.

Lời người ngoài khó có thể ảnh hưởng tới tình yêu giữa hai chúng tôi. Tình yêu của anh và tôi rất sâu đậm, chân tình tôi nghĩ mọi khó khăn đều không trở ngại hay ảnh hưởng tới tình yêu của chúng tôi.

Tôi rất tự tin vào bản thân tôi biết cách hòa hợp với gia đình của anh. Tôi đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết nên đã hiểu tâm lý các cụ cũng như cách sống của những gia đình thời xưa và nay. Dù đã vỡ vụn nhưng có nhiều gia đình vẫn còn theo cha truyền con nối theo cách cổ xưa và lạc hậu đối với con dâu. Tính tôi rất vui vẻ và thân thiện nên được rất nhiều người thương mến từ các cụ, các bà, các cô cho đến trẻ em. Tôi không hiểu tôi có một sức thu hút đặc biệt nào Chúa đã ban cho tôi. Tôi đi tới đâu đều được mọi người thương mến, yêu tôi. Khỏi nói về phái nam.

Tôi trẻ hơn chồng tôi mười tuổi, ăn mặc lại mode và rất diện. Thâm tâm chồng tôi không nói ra nhưng anh cũng lo lắng sợ tôi ở nhà cả ngày với mẹ anh có thể xảy ra chuyện không vui giữa tôi và mẹ anh, nên anh khuyên tôi nên đi làm. Nhưng tôi lại nghĩ khác hẳn. Tôi không muốn đi làm, tôi muốn gần mẹ anh hàng ngày săn sóc cụ, chăm lo cho cụ để cụ hiểu con người của tôi nhiều hơn.

Chồng tôi là con út trong gia đình ở với mẹ sau khi bố của anh qua đời đã lâu. Vì thế mẹ chồng tôi rất thương anh và anh là người con rất hiếu thảo nên tôi cố gắng làm tất cả mọi chuyện để tránh cho chồng tôi khó xử giữa mẹ và vợ.

Nhà mẹ chồng tôi rộng rãi nhưng nhà không có phòng ngủ riêng biệt nên chúng tôi không thể ở chung với mẹ anh được. Vì vậy chúng tôi phải ở riêng dù mẹ chồng tôi nói muốn người sửa nhà lại để chúng tôi về ở chung với cụ. Sự đập phá nhà cửa để xây lại cho có phòng ngủ là cả một vấn đề phức tạp và cần thời gian. Nhất là năm đó là năm Mậu Thân. Tình hình đất nước rất xáo trộn. Chồng tôi rất bận về công việc làm của anh, không có thì giờ. Tuy nhiên tôi hoàn toàn để anh quyết định việc này. Anh đã không đồng ý kiến với mẹ anh. Vì vậy chúng tôi ở riêng và tôi muốn cho mẹ chồng tôi một người làm và chúng tôi một người làm cho thuận tiện.

Cứ sáng sáng tôi lái xe tới nhà chăm lo, săn sóc cho mẹ anh cho tới chiều tôi mới về nhà riêng với chồng.

Vào buổi sáng khi cụ thức giấc là tôi đã sai người làm làm một chậu nước ấm và ly nước để cụ rửa mặt đánh răng.

Tôi tự tay làm điểm tâm cho mẹ chồng, dù có người làm. Trưa chiều tối tôi cũng tự lo cho cụ ăn đều đặn. Tôi lo cho cụ từ miếng ăn đến giấc ngủ. Quần áo của cụ tôi đã thay bằng những bộ đồ mới. Từ thuốc men, bác sĩ tự tôi lo cho mẹ chồng tôi rất chu đáo. Cuối tuần tôi đưa mẹ chồng tôi đi hóng mát, đi ăn Kem.

Cụ cần gì tôi đều lo chu toàn. Tôi không hề cãi hay phản kháng cụ bất cứ điều gì. Cụ nói sao tôi hoàn toàn làm cụ hài lòng.

Một hôm chồng tôi ghé về thăm mẹ anh và thấy tôi đang ngồi ghế sofa nói chuyện với mẹ anh. Anh tới ngồi sát bên cạnh tôi và định đưa tay ra ôm tôi. Tôi vội vàng đứng dậy đi vào trong nhà. Khi về nhà tôi phải dặn anh, đừng bao giờ ôm em trước mặt mẹ anh. Về nhà anh muốn ôm em lúc nào cũng được để tránh cho mẹ anh khó chịu.

Khi chúng tôi ngồi ăn cơm với mẹ anh. Cụ than phiền “vợ chú xài hoang lắm. Bữa cơm nào cũng làm đầy đồ ăn. Tiêu xài kiểu này chắc hết tiền”. Tôi chẳng buồn chút nào. Đó là điều cụ muốn tiết kiệm cho vợ chồng tôi. Tại sao phải buồn và bực mình vì những câu nói đó? Cụ nói sao tôi vẫn nấu một món mặn, một món xào và một món canh đầy đủ để bổ dưỡng cho mẹ anh vì tôi thấy cụ mảnh khảnh và gầy.

Một hôm bà chị chồng tôi qua thăm, cụ cũng than tôi nấu nướng phí phạm, quá nhiều đồ ăn. Bà chị liền trả lời “mợ không cho cụ ăn đầy đủ cụ mới kêu. Đàng này mợ lo cho cụ như vậy cụ kêu cái gì”. Từ đó mẹ chồng tôi hết than tôi tiêu hoang nữa.

Tôi lo cho mẹ chồng tôi với tất cả sự chân tình, rất chu đáo. Cụ cần gì tới một tay tôi lo toan. Cụ không nói ra hay khen tôi, nhưng tôi biết mẹ chồng tôi đã thương tôi. Vì hôm nhà có giỗ, cụ giao cho các bà chị chồng tôi và bà chị dâu cả lo mua đồ ăn, nấu nướng. Còn tôi cụ bảo tôi chỉ lo sắp xếp hoa quả trên bàn thờ mà thôi. Tôi vui không phải vì không phải làm việc, tôi vui vì biết mẹ chồng tôi đã yêu thương tôi. Tuy nhiên sau khi sắp đặt trái cây hoa quả và bày biện bàn thờ xong. Tôi cũng xuống bếp hỏi thăm các bà chị chồng xem tôi có thể phụ giúp được gì không. Thì các chị chồng giao cho tôi đứng luộc gà. Còn các chị, người thì làm nhân chả giò, người thì cắt rau củ làm nộm, người thì cắt thịt, nấu cỗ, người thì đãi đậu xanh nấu chè, vân vân. Mọi người đều vui vẻ vừa làm vừa nói chuyện. Còn tôi thì vẫn giữ ý tứ khi nào các chị chồng hỏi tôi mới trả lời.

Một hôm tôi nằm ngủ ở ghế sofa ngoài phòng khách, không ngờ ông anh của nhà tôi tới chơi. Tôi vẫn nằm yên ngủ không hay mà cụ không la một tiếng nào. Khi nghe thấy tiếng nói chuyện tôi vội ngồi dậy xin lỗi và vào phòng kê bên.

Thật ra mẹ chồng tôi không khó khăn gì như người ta nghĩ, Cụ là người nghiêm khắc, ít nói và theo nếp sống xưa.

Đôi với mẹ anh, cụ nói sao tôi đều im lặng không bao giờ cãi lại hay phản kháng bất cứ một điều gì nên không có chuyện cơm không lành canh không ngọt giữa tôi và mẹ chồng.

Có lẽ vào thời buổi đó ít có ai có thể lo cho mẹ chồng được như tôi. Tôi đã bỏ việc làm, bỏ chung diện, bỏ sơn phấn và cố gắng hòa hợp với gia đình của chồng tôi. Thật ra mẹ chồng tôi không khó khăn bắt tôi bỏ trang điểm, nhưng một hôm chồng tôi nói “em đẹp chẳng cần trang điểm cũng đẹp như thường”.

Tôi hiểu ý anh ngay vì mỗi khi đi ra ngoài với anh hoặc đi party nhiều người đã chú ý đến tôi và khen tôi trước mặt anh. Ngay cả các anh chị bạn bè của chúng tôi. Nên tôi bỏ trang điểm để chồng tôi vui.

Dù làm dâu mới khoảng 3 tháng, nhưng tôi đã được cảm tình của mẹ chồng tôi và mọi người khác trong gia đình anh.

Chồng tôi không nói ra nhưng anh thấy và nhận biết hết những gì tôi làm. Thấy tôi hòa hợp được với tất cả mọi người trong gia đình anh. Anh rất vui và khi anh ở Pháp dự Hội Đàm Ba Lê đã viết thư cho tôi như thế này “*Vợ yêu quý nhất đời của anh. Từ ngày gặp lại mình nói tiếp lại mảnh tình bất hủ, anh chỉ có mình, bây giờ cũng vậy và mãi mãi sau này cũng vậy. Không hình bóng nào có thể xóa mờ hình ảnh vợ anh được. Mình thương anh hết độ, mình vì anh mà làm hết cả mọi chuyện. Mình khéo léo đã hòa hợp với những người khác trong gia đình anh làm sao anh có thể đang tâm này nọ, dù chỉ ở trong tư tưởng*”.

Thư anh viết dài và đầy ắp những thương yêu nhớ nhung tôi và cảm ơn tôi đã vì anh mà làm mọi chuyện để gia đình được yên ấm, vui vẻ. Anh vui lắm và càng yêu tôi nhiều hơn. Thư anh viết rất ướt át, nhớ thương tôi hết mức.

Mỗi lần đọc thư anh tôi cảm động vô cùng và nước mắt tôi chảy chan hòa không ngưng vì thư anh viết quá tình cảm làm tôi nhớ anh không kém. Nhất là chúng tôi mới lấy nhau được 3 tháng thì anh đi Pháp dự hội đàm ở Paris. Cả hai chúng tôi đều có những tâm trạng nhớ nhung giống nhau. Bình thường anh không nói ra nhưng khi anh ở Pháp anh mới thổ lộ những tâm tư từ đáy lòng anh cho tôi qua thư từ.

Tôi cảm ơn Trời đã cho anh đi dự Hội Đàm Ba Lê ở Pháp để tôi hiểu anh nhiều hơn. Anh yêu tôi và nhớ tôi đến độ ngoài sự tưởng tượng của tôi.

Anh là người từng trải, cái gì cũng biết nhưng không bị cảm giỗ tứ đồ tương. Khi gặp tôi đích thực là người anh mơ và tìm kiếm nên anh rất yêu tôi với cả mỗi chân tình. Thật ra tình yêu giữa hai chúng tôi rất đặc biệt, rất lãng mạn y như tiểu thuyết vậy.

Khi anh đi Pháp anh không mang tôi theo dù rằng rất muốn nhưng vì luật lệ nói rất rõ là không được mang vợ con theo. Chồng tôi là một người làm việc rất có kỷ luật và nguyên tắc nên chuyện mang thiết thòi về phần mình. Tôi rất hiểu và lại còn mẹ anh ở nhà nếu tôi đi chắc cụ sẽ buồn lắm vì cụ hài lòng khi có tôi ở bên cạnh cụ.

Một hôm anh viết thư nói bị cấm. Tôi lo lắng vô cùng sợ anh vừa bị cấm lại vừa mang tâm trạng nhớ vợ, lo cho vợ ở nhà rất ảnh hưởng cho sức khỏe của anh. Nên tôi tự đi xin passport và mua vé máy bay đi Pháp để làm ngạc nhiên cho anh. Tôi xin phép và khéo léo thuyết phục mẹ chồng tôi. Tôi dàn xếp tất cả mọi chuyện trong lúc tôi xa cụ đi Pháp. Cuối cùng mẹ chồng tôi đã đồng ý cho tôi đi Pháp. Cả nhà bên chồng tôi ngạc nhiên và không ngờ mẹ chồng tôi lại cho tôi đi Pháp.

Thật ra tất cả đều do tình cảm chân thật của con người đối với nhau mà ra cả.

Sau đó tôi đã đi Pháp. Chồng tôi ra phi trường Orly đón tôi, anh quá cảm động ôm tôi thật chặt và vui mừng hết sức.

Tôi rất vui vì đã làm được một việc mà chồng tôi rất mong muốn đó là tôi đã hòa hợp được với gia đình của anh. Vui hơn nữa cả hai vợ chồng chúng tôi bây giờ được gặp lại nhau sau những ngày xa cách.

Có người đã nói “Dễ là khi chúng ta nói rằng chúng ta yêu thương. Nhưng khó là khi làm cho người khác cảm nhận được.”

Minh Thảo Elizabeth Hoàng

Nguồn: Internet eMail by Elizabeth Hoàng chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, March 22, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐIND, QLVNCH*